

CÍRKEVNÍ PŘIKÁZÁNÍ

Církev má moc dávat přikázání od Pána Ježíše. On řekl apoštolům: „Všechno, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi. Všechno, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Mt 18,18) Nástupci apoštolů jsou biskupové. Církev tedy může tato přikázání změnit nebo zrušit (na rozdíl od Desatera, které změnit ani zrušit nemůže). Církevní přikázání však křesťana zavazují podobně jako Desatero Božích přikázání.

Církevní přikázání jsou pro nás velmi důležitá, protože usměrňují náš duchovní život. Jedná se o minimum povinností, které je nutné pro naše duchovní přežití, minimum pro udržení vztahu s Bohem ze strany člověka.

1. O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid

Pro život člověka s Bohem je důležitá účast na mši svaté o nedělích a zasvěcených svátcích. Pokud má člověk druhého rád, snaží se vyhledávat jeho přítomnost – stejné je to i s naším vztahem k Bohu. Neděle je pro křesťana svátečním dnem, protože právě v neděli Ježíš vstal z mrtvých. Proto nás také církev vyzývá, abychom se v tyto dny zdržovali od prací a činností, které jsou na překážku bohoslužbě, radosti a náležitému duševnímu i tělesnému zotavení. Nezanedbatelný je také fakt, že neděle a zasvěcené svátky jsou dny církevního i rodinného společenství.

Zasvěcené svátky: -Slavnost Narození Páně (25. prosince)

-Slavnost Matky Boží, Panny Marie (1. ledna)

Stejně se doporučují slavit:

Slavnosti Páně: -Zjevení Páně (6. ledna)

-Nanebevstoupení Páně

-Těla a Krve Páně

Slavnosti Panny Marie: -Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna)

-Neposkvrněné početí Panny Marie (8. prosince)

Slavnosti svatých: -sv. Josefa (19. března)

-sv. Petra a Pavla (29. června)

-sv. Cyrila a Metoděje (5. července)

-sv. Václava (28. září)

-Slavnost Všech svatých (1. listopadu)

2. Vyzpovídat se ze svých hříchů aspoň jednou za rok

Pán Ježíš řekl apoštolům: „Komu hříchů odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,23) Moc odpouštět hříchů ve svátosti smíření je od apoštolů předávána jejich nástupcům – biskupům, od nich pak kněžím.

Ve svátosti smíření jsou nám odpuštěny hříchů i věčné tresty. Minimem pro duchovní život člověka je svatá zpověď jednou za rok, velmi se ale doporučuje přistupovat ke svátosti smíření častěji – ideálně jednou za měsíc. Je důležité udržovat v čistotě nejen své tělo, ale i duši.

Důležitými prvky svaté zpovědi jsou:

-lítost – váže se na opravdové předsevzetí. Je úkonem vůle člověka, nikoli emocí.

-vyznání hříchů

-pokání, zadostiučinění

3. Přijmout Svátost oltářní aspoň ve velikonoční době

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“
(Jan 6, 54)

„To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku.“ (Lk 22,19)

Stejně jako v případě svátosti smíření i zde platí, že přistupovat ke svatému přijímání se doporučuje podstatně častěji, abychom rostli ve věrnosti a lásce k Pánu Ježíši. Přijímání svátosti oltářní jednou za rok je nezbytným minimem pro duchovní přežití člověka. Věřící by měl přistoupit ke svátosti oltářní ve velikonoční době z toho důvodu, že Ježíš Kristus právě v této době Nejsvětější svátost ustanovil, v této době také zemřel a vstal z mrtvých. Stejně tak i my máme v této době odumřít hříchu a povstat k novému životu.

Kristova přítomnost ve svátosti oltářní není pouhou symbolikou, jedná se zde o jeho pravou, skutečnou a podstatnou přítomnost. Jde o památku a zpřítomnění Kristova vykupitelského díla, tímto způsobem je zachována v trvání oběť kříže. Nejsvětější svátost je středobodem naší víry. Jsme skrze ni intenzivně spojováni s Bohem, chráněni před zlem, posilováni v dobrém a rosteme ve ctnostech a milostech.

4. Ve stanovené dny se zdržovat požívání masa a zachovávat půst újmy

Vlastním údobím pokání je doba postní, kdy křesťan vnitřním usebráním, modlitbou a kajícími skutky usiluje o prohloubení vztahu s Pánem Ježíšem.

Vlastním dnem pokání je pátek, pokud na něj nepřipadá slavnost. Formou pokání je půst od masa či jiný kající skutek.

Kající skutky: -sebezápor (v oblasti jídla, pití, zábavy...)

-skutky zbožnosti (slavení bohoslužby, častější modlitba, duch. četba...)

-skutky lásky (služba bližním, služba společenství...)

Dny přísného postu – Popeleční středa a Velký pátek. Tyto dny se postíme od masa a zachováváme půst újmy (tzn. najíst se dosyta pouze jednou za den).

Eucharistický půst – před každým přijímáním Svátosti oltářní aspoň 1 hodinu (nevztahuje se na vodu a léky). Tímto postem vyjadřujeme úctu k Nejsvětější svátosti, touhu po Bohu.

Půst je skutkem lásky. Připodobňujeme se tak postícím se a trpícím Kristu. Zároveň jsme díky postu disponovanější k plnění Boží vůle, půst je důležitým prostředkem k duchovnímu růstu člověka, k vnitřnímu očišťování, k opravdové svobodě. Je důležité prožívat ho s radostí, ve vztahu k druhým lidem, ve spojení s modlitbou.

5. Přispívat církvi na její potřeby

„Křesťané jsou povinni přispívat na potřeby církve, aby měla prostředky, nutné pro bohoslužby, pro apoštolát, pro charitativní činnost a také pro přiměřené vydržování těch, kdo jí slouží. Křesťané jsou také povinni usilovat o sociální spravedlnost a ze svých příjmů podporovat chudé, pamětivi příkazu Páně.“

(Kodex kanonického práva)

Jedná se nejen o duchovní, ale i hmotnou podporu potřeb duchovní správy, oprav kostelů, charity (podpora potřebných, zmírnění bídy ve světě...). Jde o formu pomoci a spoluúčasti věřících při hlásání evangelia.